

ü születési  
a bal part-  
t örömmel  
Előadásod  
em érdekes,  
pasztalásod

oztak :  
rt., Jancsó  
rén 1 frt.  
2 frt. —  
gyütt 166

etelepité-  
a 1 frt.,  
ó Károly  
z Dózsa  
vezetése  
a növen-  
n testvé-  
i előadás  
frt. — A  
al együtt  
a »Buda-  
s 20-iki  
a.

yes kis  
ácsi.

22.

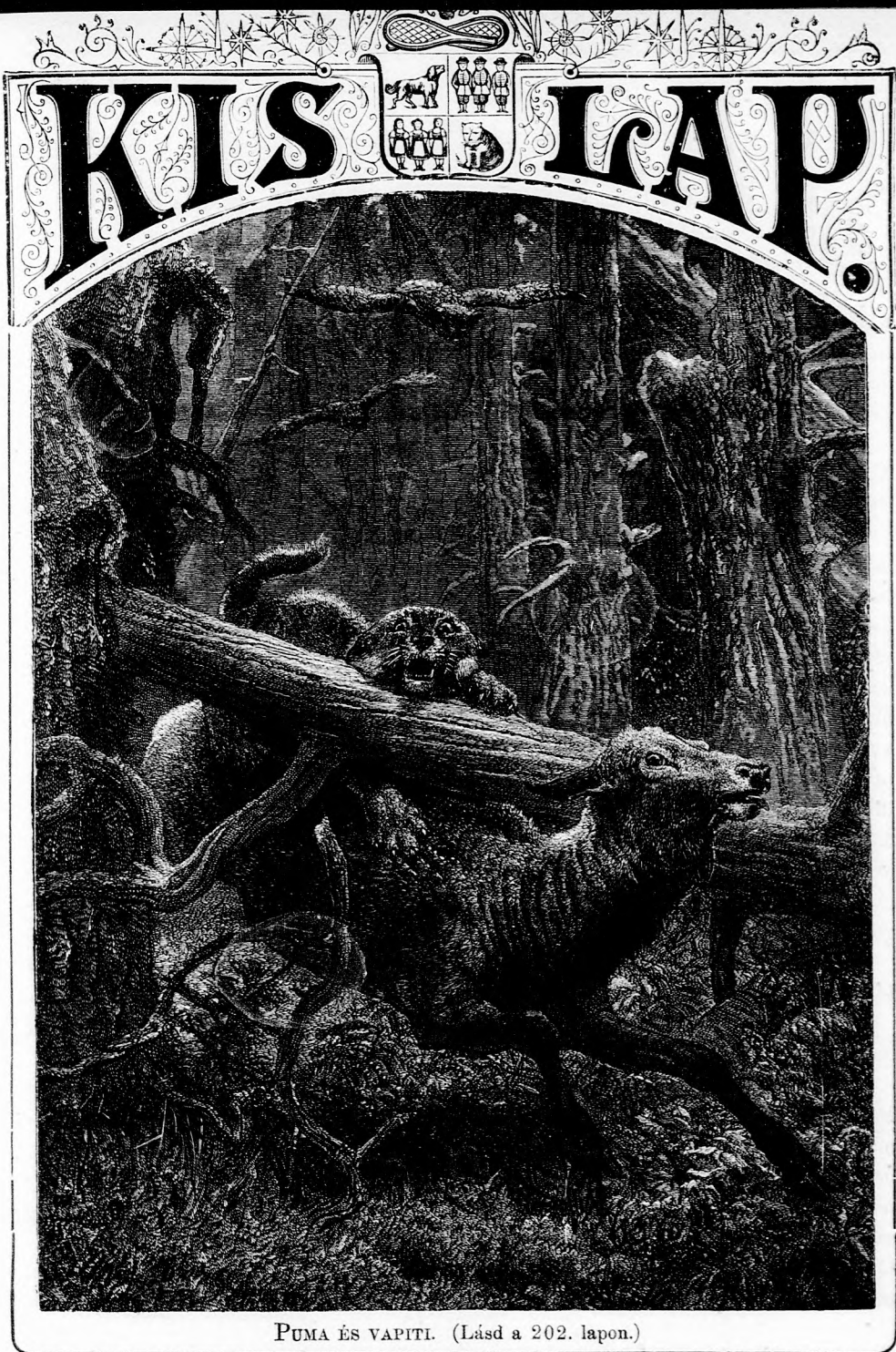
eledvén,  
a t. elő-  
l lejár,  
bb meg-  
e fenn-

0 kr.  
0 kr.  
0 kr.

ldésére  
aszná-  
Buda-  
m-épü-

ala.

épület.  
ulat.



PUMA ÉS VAPITI. (Lásd a 202. lapon.)

XXIV. kötet. 13. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.  
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883. április 1-én.

## K I T A S Z I T V A.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)



LUSAN mentünk a szobába, melyben mindnyájan együtt háltunk. Most vagyunk hát utoljára együtt! Lizike zokogva borult a nyakamba, de Tinike és Béni is könyezve fogtak körül és bármily nagy volt szomorúságom, még is jól esett, hogy annyira szeretnek.

— De hiszen ez borzasztó! szólt Tinike. Talán soha sem fogunk többé látni!

Eszembe jutott, hányszor váltam el már ily keserűen azoktól, a kiket szerettem. Először a jó Dorka anyótól, aztán a kedves Arturtól és anyjától . . . most ezektől is elválják örökre? Ekkor hirtelen egy gondolat villant meg agyamban. Mikor Dorka anyótól, Arturtól elváltam, akkor még nagyon is gyámoltalan, tapasztalatlan kis fiu voltam; azóta évek multak, sokat láttam, tanultam. Hiszen már maholnap tizenhárom éves leszek, a jó Gáspár mestert még nem felejtettem el, — mért csüggedjek el megint? Egy kis gondolkozás után így szóltam:

— Hát igazán, de igazán szeretnétek, ha ezután is találkozhatnánk?

Válasz helyett mindnyájan megöleltek.

— No's, hát fogjuk látni egymást. Felcsapok újra annak, a mi voltam, leszek megint vándor komédiás és bejárom az országot hegedümmel és tudós kutyámmal, Káplárral. Ti messzire lesztek szét-szórva egymástól, no's, hát én sorra meglátogatlak és majd hirt is mondok egyiknek a másíkról.

Erre olyan öröm lett, mintha nem is történt volna semmi baj. Belenyugodtunk sorsunkba és a viszontlátás reménye kissé megvigasztalt.

Másnap korán reggel előállt a nagy szekér, melyet Kati néni fogadott. Én elővettem hegedümet, magamhoz hívtam Káplárt s a koci mellett állva vártam a bucsuzás szomorú perczét. Nem írom le, mennyit sirtunk mindnyájan; Lizike nyakamba kapaszkodott és nem akart elereszteni; de hát persze ez hiába való kísérlet volt. Kati néni megfogta, beemelte a kocsiba és néhány percz mulva eltűntek szemeim elől.

Könyes szemekkel, sokáig néztem utánok, mikor a koci már rég el is tűnt. De hát végre is ott nem maradhattam. Valamerre csak el kellett indulni.

— Káplár, induljunk!

A hű állat vigan kaffogott, megértette, hogy régi vándor életünk kezdődik újra s ő ezt szerette jobban, mint azt a csendes, nyugodalmas életet, melyet itt két évig éltünk. Ez a két év csak pihenő volt számomra, most ismét utra kell indulni. De a pihenő mégis tüdős volt. Ez alatt megizmosodtam, neki bátorodtam és nyertem igaz jó barátokat. Elszakadtak tőlem, de gondolnak reám és várnak. Nem egészen czéltalanul indulok tehát utnak. Hetek, talán hónapok mulva, de egyszer mégis eljutok majd Tinikéhez, aztán Bénihez és végre a kedves kis Lizikéhez. És akkor újra lesz örömem.

— Előre, Káplár!

Igen, előre; de merre, hova? Indulhattam jobbra balra, északnak, délnek, teljesen szabad voltam. Hány gyermek

hiszi, hogy az volna csak a boldogság, ha kedve szerint szabadon mehetne, a merre tetszik. Én pedig szinte megijedtem ettől, mikor csakugyan indulni kellett. Igen, mert nem volt ám senki mellettem, a ki segítsen, ha valami baj ér, azt pedig már tapasztaltam régi bolyongásaimnál, milyen keserőségek érhetik azt, aki teljesen el van hagyatva.

De bár effélékre gondoltam, azért épen nem rettentem vissza megállapított tervemtől. Mielőtt azonban utnak indultam volna, még egyszer látni kívántam a jó Péter bácsit. Fölkerestem tehát a kórházban, hol súlyos betegen feküdt; de állapota mégis javult annyira, hogy már beszélgethetett. Nagyon megörült, mikor meglátott. Elmondta neki, miként utaztak el a többiek s hogy engemet Kati néni nem akart magával vinni.

— Persze, persze, ők szegény emberek, szólt Péter bácsi. Tudom te szorgalmasan dolgoztál volna náluk is, de hát nekik maguknak is alig van munkájuk. No de jobb is, hogy itt maradtál. Most már izmos, ügyes fiu vagy, érted is egy kicsit a kertészséget, kapsz helyeid valamelyik ismerősüknél. Aztán ha meggyógyultam, újra együtt leszünk, együtt dolgozunk s Isten segítségével majd újra összegyűjtöm magam köré gyermekeimet. Egy pár hónap persze bele fog telni, míg meggyógyulok. Azután bérbe veszek keretet. Ugy-é, te is megint visszatérsz?

Természetesen nagy örömmel kaptam rajta. Hiszen így csak rövid ideig leszek újra vándor kómédiás; inkább csak egy kis nyári kirándulás lesz az egész, miközben meglátogatom fogadott testvé-

reimet. Nem is lesz olyan nehéz átszenvedni azt a néhány hónapot, mikor tudom, hogy ismét visszatérhetek a kedves család körébe, mely fiának fogadott. Péter bácsinak jól esett, mikor látta, hogy én annyira örülök; de ez már nem volt kedvére, hogy addig is újra fölcsapok vándor kómédiásnak.

— Már ezt nem jól teszed, kedves fiam, mondá. Ügyes, jó munkás vagy, keress becsületes munkát; az afféle kósza élet csak munkakerülőnek való.

— Oh, kedves Péter bácsi, jól tudja, hogy én nem vagyok rest, dolgoztam mindig szívesen. De más embernél s aki hozám idegen, a ki nem szeret, nem tudnék megmaradni; inkább megyek bolyongani. Így legalább meglátom sorra Tinikét, Bénit és a kedves Lizikét; majd irok róluk Péter bácsinak.

A jó Péter bácsi nagyon szerette gyermekeit, kik most oly messzire szakadtak el tőle. Mikor tehát azt említettem, abba hagyta ellenkezését, sőt mintha megörült volna.

— Látom, őszinte szeretet fűz hozánk. Nos' nem szólok többet terved ellen; gondoskodni most úgy sem tudnék rólad. Elég nagy és okos fiu vagy és eleget tapasztaltál a világban, hogy jól meggondold, mit csinálsz. Én csak egyre intelek, kedves fiam: légy mindig becsületes.

Az ápoló intett, hogy a sok beszéd árt a betegnek. Bucsuzni kellett tehát, de mikor erre készültem, Péter bácsi az ágy melletti asztalkán levő ezüst óráját vette kezébe s így szólt:

— Kati testvérem mondta, hogy adott neked is egy kis pénzt, hogy ne juss

mindjárt szükségbe. De én is adok neked valami emléket. Ime az óráim, legyen a tied. Nekem itt ugy sincs rá szükségem. Nem valami sokat ér, de hát mégis csak hasznát veheted.

Szabadkozni akartam, de nem tágitott.

— Mondtam már, hogy nekem itt nincs rá szükségem. Majd ha megint együtt leszünk, ugy is visszahozod s mindnyájunké lesz. Most hát Isten veled, édes fiam. Derék fiu voltál, légy jövőre is az és ne felejtkezzél meg rólam. Várni foglak.

Könyes szemekkel bucsuztam el a jó embertől s már messze jártam kint az utcán, mikor még mindig reá gondoltam. Csak akkor rezzentem föl, mikor Káplár minduntalan föl-fölugrott reám és mellényem zsebét szaglálta, hova az órát dugtam.

— Mi kell, Káplár? Talán bizony az órát akarod látni?

Ekkor eszembe jutott valami . . . hiszen Káplár egyik fő produkeziója az, hogy megmondja, hány az óra. Elővettem, megmutattam neki. Figyelmesen nézte, aztán gyorsan ugatott tizenkétszer. Csakugyan, épen dél volt. Ime, Péter bácsi ajándéka mily nagy segítség! Ez egyik legfőbb produkezióink lesz, ezzel bizonyosan keresünk egy kis pénzt.

Ez szinte jókedvűvé tett s bátrabban indultam tovább. De hogy a városból kiérve, tudjak hova menni, térképre volt szükségem. Ezen szépen kibetüzöm, mely irányban vannak azok a helyek, a hol Tinike, Béni és Lizike laknak. Bementem tehát egy könyvkereskedésbe s vettem egy összehajtható térképet, aztán arra

gondoltam, hogy Gáspár mester hajdanában mindig vásárolt egy kis eleséget is az utra. Jó lesz követni a példát.

Épen egy pék boltja felé ballagtam, mikor egy kis mellékutca sarkán a fal mellé támaszkodva egy sápadt képű, nagyon szomorú fiút pillantottam meg. Olyan ismerősnek látszott . . . mintha valamikor már találkoztam volna vele. Ő is rám nézett s hamarabb rám ismert, mert így szólt:

— Te vagy az ugy-e, a ki harmadéve egy öreg emberrel Garocsekhez jöttél. Oh, akkor nagyon beteg voltam . . . be is vittek a kórházba.

Igen, ez az a szerencsétlen Károly. Most is olyan sápadt s két év óta alig nőtt valamivel, míg én egész kis óriás lettem hozzá képest. Odaléptem hozzá.

— Most már rád ismerek, mondám. Hát még mindig ott vagy annál a gonosz embernél?

— Oh nem . . . Garocsek börtönbe került, mert egyik pajtásunkat majd holtra verte.

Nem voltam kárörvendő, de azt még sem bántam, hogy azt a gonoszt elérte a büntetés.

— És mi lett belőletek, a kik nála voltatok?

— Nem tudom, én akkor nem voltam nála. Garocsek látta, hogy engem nem verhet, mert gyöngé vagyok, azért nem rég oda adott egy városligeti komédiásnak; ott voltam muzsikus. De roszul ment a dolgunk, megbuktunk, a társaság széteszlott s mikor tegnap vissza akartam térni régi gazdámhoz, a házbéliek mondták el, mi történt. Most nem is tudok mi-

hez fogni, tegnap óta az utczákon bolyongok... tegnap reggel óta egy falatot sem ettem.

Nem voltam gazdag, de arra volt elég pénzem, hogy ne engedjem éhen veszni a szegény fiut. Nagyon jól emlé-



AGGÓDÁS. (Lásd a 202. lapon.)

szem arra a szomorú időre, mikor Gáspár mestert elfogták s én is épen ilyen elhagyatott, tehetetlen voltam, mint most szegény Károly.

— Várj csak, mondám, épen egy kis eleséget akartam úgyis vásárolni, majd együtt ebédelünk.

Vásároltam kenyeret, sajtot, aztán egy félre eső helyre huzódtunk. Szegény Károly mohón evett, hogy majd megfult belé. Mikor már jól laktunk, barátságosan kértem:

— És most mit fogsz csinálni?

— Nem tudom.

— De valamihez csak hozzá kell fognod?

— Persze, kellene, de nem lehet. Ha volna hegedüm, mint neked akkor muzsikálnék. Hát te mit csinálsz?

— Én? Oh, én komédiás-csapat igazgatója vagyok, felelém félig tréfásan.

— Oh, fogadj föl engem is!

— Mi jut eszedbe! Nézd, az én egész csapatom ebből a kutyából áll.

— No hát annál inkább, ugy legalább hárman leszünk. Oh, kérlek, ne hagyd el... vigy magaddal! Mi lesz belőlem? Éhen fogok meghalni.

Ti, a kik ezt olvassátok, nem tudjátok, mi az, mikor valaki oly teljesen el van hagyatva. De én jól tudtam, eleget tapasztaltam s ezért Károly szavai nagyon meghatottak.

— Vigy magaddal, könyörgött tovább. Tudok ám én dolgozni... tudok hegedülni s ott a komediásoknál megtanultam mindenféle ügyes mesterséget. Én majd inasod leszek, mindig engedelmeskedni fogok és nem kívánok semmi részt abból, a mit keresünk, csak épen hogy enni valót adj. Aztán ha megharagszol, hát meg is verhetsz, csak a fejemre nem szabad ütőd.

— Hova gondolsz, hogy én vernélek! felelém komolyan. De lásd, velem sem lesz jobb dolgod. Az igaz, én valamivel erősebb, bátrabb vagyok, többet is tapasztaltam a világban, de biz azt nem tudom, lesz-e holnap hol meghálnunk és mit ebédelnünk.

— Oh dehogy, te sokkal ügyesebb vagy... aztán ketten leszünk, segíteni fogjuk egymást.

— Nem gondolkoztam sokáig. Hiszen tulajdonképen semmit sem kockáztatok, ha velem jön.

— Jól van, csapj föl, velem jössz.

Ugy megörült, hogy a nyakamba borult és összecsókolta.

— Most már induljunk. Nagy ut van előttünk.

Nemsokára kiint voltunk a városból az országuton. Kósza vándor lettem újra, mint mikor a jó Gáspár mesterrel jártam be az országot. Zord téli éjen végződött akkor vándorlásom, most derült, mosolygó tavaszi napon kezdtem újra: Káplár vígan ugrándozott körülünk, neki nyilván nagyon tetszett, hogy megint a régi cigány életet kezdtük meg.

Jó ideig gyalogoltunk, midőn oly helyre értünk, hol az ut kétfelé vált. Nem voltam bizonyos benne, merre kell mennünk. Hátha megtudom a térképemről? Nem fog ártani, ha kissé tájékozom magamat, mely városokon kell áthaladnom, hogy eljussak oda a hova indultam: Péter bácsi gyermekeihez.

Leheveredtem egy árnyas fa alá, kiteríttem a térképet s buzgón kezdtem tanulmányozni. Károly oda heveredett mellém s egy ideig bámulva nézett hol

reám, hol a térképre; végre nem állhatta meg s félénken kérdé:

— Mi ez az izé?

— Térkép.

— Hát az micsoda?

Megmagyaráztam neki, ami épen nem volt könnyű dolog, mert egyáltalában semmi fogalma sem volt ilyen dolgokról. Végre mégis megértette s így szólt:

— De hiszen ahhoz olvasni is kell tudni, hogy az ember hasznát vegye a térképnek.

— Persze. Te talán olvasni sem tudsz?

— Nem én.

Eszembe jutott, mikor én egykor épen azt feleltem Gáspár mesternek. Az ő jósága nélkül most is csak olyan tudatlan lennék. Nem akartam hálátlan lenni s így szóltam:

— Szeretnél-e megtanulni olvasni, Károly?

— Oh, nagyon!

— Jól van, hát majd én megtanítalak. Ha annyit keresünk, hogy lesz egy kis fölösleges pénzünk, veszünk arra való könyvet. Én is épen így vándorlás közben tanultam meg.

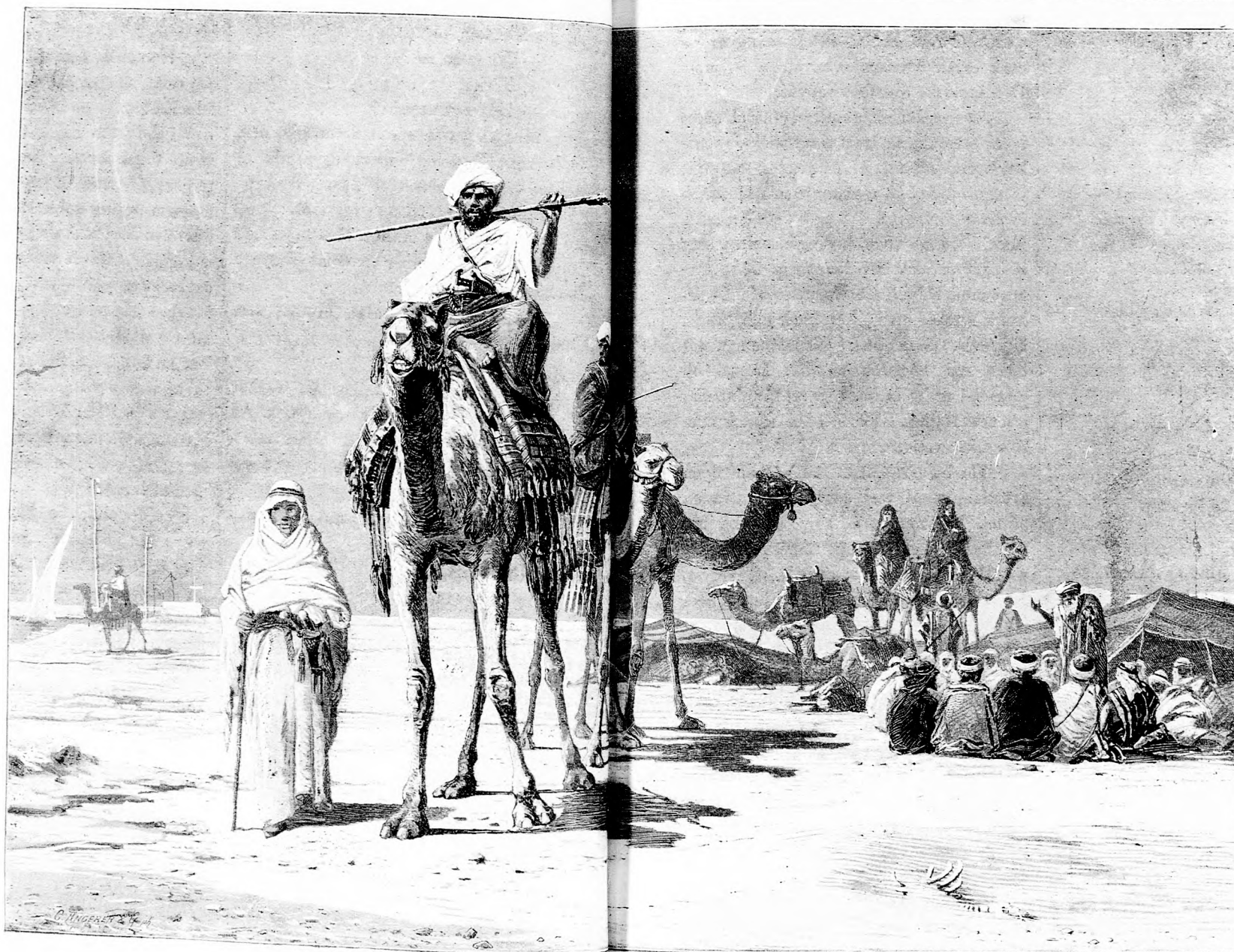
Ezzel újra neki feküdtem a térkép tanulmányozásának s meg is találtam mind azokat a helyeket, melyeket kerestem, és megtaláltam még egy városka nevét, melynek olvasásánál hirtelen meglepett egy kedves gondolat. Az a város volt ez, melyben egykor Gáspár mester először öltöztetett át komédiás ruhába, miután elvitt a kis falucskából, melyben addig éltem. Ennek a kis falunak a neve nem volt a térképen, de hiszen tudtam,

hogy ama városhoz közel van, ott él a jó Dorka anyó.

Ha sokáig nem említettem a jó nevelő anyámat, az nem azért volt, mintha megfeledkeztem volna róla. Nem bizony, sokszor gondoltam reá s akárhányszor már szinte tollat fogtam, hogy irjak neki, megtudjam, él-e még és hogy van a sorja. De mégsem irtam soha. Eszembe jutott a durva, szivtelen András gazda, hátha ő is kezébe kapja leveletem és utánam jön, aztán, ki tudja? — talán megint elad valakinek, a ki nem lesz olyan áldott jó ember, mint volt Gáspár mester, kinek először kezébe kerültem. Semmikép sem akartam többé visszaesni András gazda hatalmába, mikor a jó Péter bácsiban és gyermekeiben szerető családot találtam; ha most a szerencsétlenség szétszórt, idővel majd újra fölvergődünk és szorgalmas munkával boldogulunk is. Semmi kedvem sem volt tehát közelébe jutni András gazdának, vagy csak tudtára is adni, hol vagyok; de Dorka anyót, a kedves jó Dorka anyót nagyon szerettem volna látni. És a mint most a térképet nézegettem, ez a gondolat villant meg hirtelen a fejemben:

— Mért ne láthatnám? Most, hogy Károly velem van, könnyen megtehetem. Hogy Tinikéhez, Lizikéhez pár nappal előbb vagy utóbb érek-e el, az mindegy. . . megyek hát régi kedves falucskámba. Károlyt nem ismeri senki, őt beküldöm kémlelődni, ő majd beszél Dorka anyóval és megállapítjuk, hol találkozhatunk, a nélkül, hogy András gazda sejtjené. Így nagyon jó lesz.

(Folytatása következik.)



PIHENŐ. (L. 205. lapon.)

## Aggódás.

(Képpel a 197. lapon.)

**Ó**RA mulik óra után,  
Könnyeimtől alig látok, —  
Várom, lesem szívszorongva . . .  
S haza még sem tér apátok.

Már is szenvedt mikor elment —  
Marasztám: holnap is nap még.  
De ő erre azt felelte:  
»Megytek! Hi a kötelesség!

Mert magam is orvos vagyok,  
A szenvedést jól ismerem;  
S rajtam kívül senki, senki  
Nem segíthet a betegem.

Megytek, megyek. Isten órjon!«  
S elment apátok, a beteg . . .  
Az ut rozsz, a falu messze,  
És künn zug a hóföregteteg.

Ni, hogy kopog, ni hogy csattog . . .  
Az ám: pattog, csattog Jancsi.  
Most hajtott be az udvarra,  
Mama édes, nos pillants ki! . . .

De még ki sem pillanthatott . . .  
Apa belép! . . . S ott függenek  
Mind a hárman a nyakában:  
A hü nő és a gyermekek.

## PUMA ÉS VAPITI.

— Természetrizai csevegés. —



(Képekkel a czimlapon.)

Mi szelid, hízkelkedő, de bizony sokszor karmolászni és harapni is szerető házi cziezánknak, mint tudjátok, sok hatalmas rokona van a ragadozó vadak sorában. Az oroszlán, tigris,

leopárd ismeretes veszedelmes fenevadak s ezeknél kevésbé veszedelmes ugyan, de csak olyan vérszomjas a puma is, mely Dél-Amerika erdeiben tanyáz.

Az amerikaiak, mivelhogy náluk nincs igazi oroszlán, a pumát elnevezték »amerikai oroszlán«-nak és csakugyan hasonlít is az oroszlánhoz, csak hogy sokkal kisebb és nincs sörénye, szőre pedig sötét szürke. Kicsi korában elfogva meglehetősen meg is szelidül, akár a szobában is lehet tartani, mint valami szelid kutyát; megbarátkozik a többi házi állatokkal, eljátszadoz kutyával, macskával, gazdájának pedig hűségesen engedelmeskedik. Leginkább meglepő pedig az, hogy szeret fürödni, míg a macskafajhoz tartozó többi állatok nem szeretik a vizet.

De ha szelidített állapotban ilyen ártatlan, annál veszedelmesebb, ha vadon nő fel. Vérszomjas és kegyetlen; ha juhnyájhoz férhet hozzá, tömérdek juhot megöl csupa kegyetlenségből s ott hagyja. Nesztelenül közeledik prédájához s nem bömböl, nem ordít, mint a tigris vagy oroszlán, sőt egyáltalában nagyon ritkán lehet hangját hallani. Még ha megsebesítették is, nem ad hangot s ha dühös, csak köpköd, mint a macska szokott a kutyára. E mellett azonban ravaszabb minden más macskafajnál s a vadászokat sokszor rászedi. Egy vadász, mikor egyszer pumát üldözött, meglepetve vette észre, hogy oly helyre jutott, a hol egy másik vadásznak és pumának lábnyomai látszottak s végre kitalálta, hogy ez az ő saját lába nyoma és az általa üldözött pumaé. A ravasz állat tudniillik nagy körben menekült és mindig e körben járt, úgy hogy utóljára

már a vadász járt elől, a puma pedig utána, mintha a puma üldözte volna a vadászt. Ekkor tehát a vadász gyorsan féreugrott az addigi irányból és egy fa mögé rejtőzött. Csakugyan nem sokára jött a puma, hátulról s most már a vadász persze lelőtte. A vadászkutyákat is gyakran rászedi, mert mikor jó előre futott, gyorsan visszatér ugyanazon a nyomon, melyen ment s egy nagy szökkenéssel félreugrik és oldalt menekül, a kutyák pedig az egyenes nyomon szaglálóznak tovább, míg egyszerre aztán nyomot vesztenek. Ha fa van közel, fölmászik s egyik fáról a másikra ugorva illan el üldözői elől.

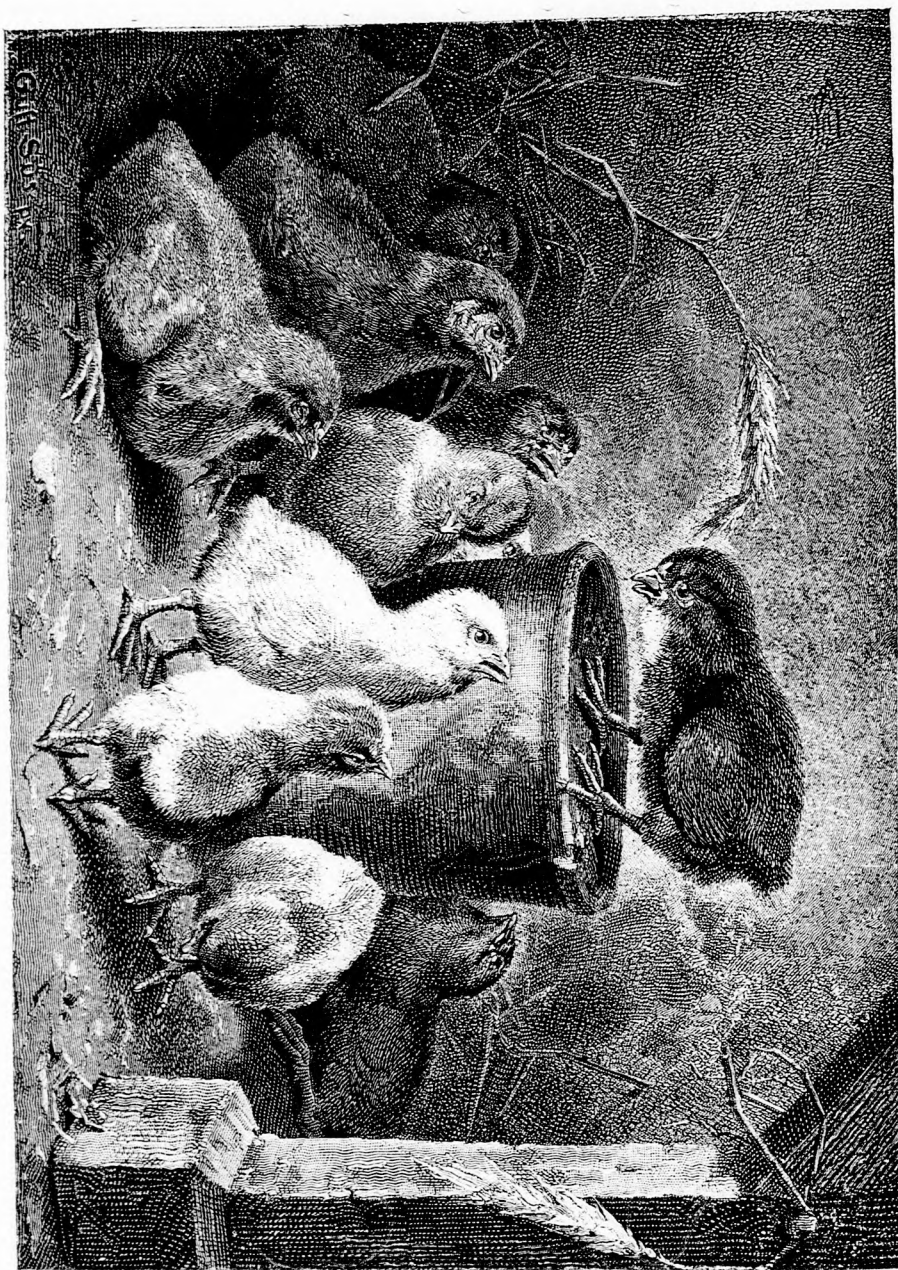
Patagonia és La Plata államokban (keressétek meg a térképen) legsűrűbben található s itt néha meg még lovat, szarvasmarhát megtámad, de jobb szeret csak kisebb állatokat megrohanni, melyeket el is hurcolhat. Ha jól lakott, a maradékokat valamely bokor tövébe rejti, befödi száraz levéllel és őrzi, a mi aztán vesztére válik. A különböző ragadazó madarak tudniillik mindjárt megérik, hogy ott jó falat van s szeretnének hozzájutni. Ott keringenek tehát fölötte, magasan a levegőben és lesik, mikor esaphatnak le a prédára. Az emberek pedig messziről látják a madarak keringését, tudják, hogy pumának kell ott lenni, óvatosan közelítenek és lelövik.

Veszedelmes ellensége a puma a vapiti-szarvasnak. Ez rendszeren, mikor meg vannak agancsai, azaz szarvai nem fél a pumától, mert könnyű szerrel felökli. Igen ám, csak hogy a tél végén és tavasz elején a vapitának nincs agancsa. Mint talán tudjátok, a szarvasfajok közt

vannak olyanok, melyeknek minden tavaszon leesik az agancsuk s aztán újra, még nagyobbra nő; de azalatt, míg az agancs megnő, az állat védtelen és félénk is, mert az újonnan növe agancs eleinte nagyon érzékeny, gyöngé. Így van a vapiti is. Ebben az időben tehát elvonul az erdő legsűrűbb, legrejtettebb zugába, hol senki sem találhat rá s honnan csak akkor jön elő, mikor már újra megnőtt agancsfegyvere.

De a ravasz puma, mintha jól tudná mindezt, épen ilyenkor kutatja ki, hol rejtőzik a vapiti. Ha kileste, fölmászik valamelyik fára és ott várja, míg a roszat nem sejtő vapiti arra sétál. A puma aztán hirtelen ráugrik a vapiti hátára, éles karmaival belekapaszkodik és marcangolni kezdi. A vapiti, ha agancsa meg volna, földre vetné magát, lerázná hátáról az ellenséget és szembe szállna vele; de most tudja, ezt hiába tenné. Futni kezd tehát, hátán vive a a marcangoló ellenséget. Azt hinnétek, hogy hiába fut, a kegyetlen puma mégis csak agyon marja. Sokszor úgy is van, de sokszor sikerül a vapitának megmenekülni sajátságos ösztöne segítségével. A mint ugyanis fut, azt nézi, nem lát-e közel valami ledőlt vagy nagyon görbén nőtt fát. Ilyen sok van az őserdőben s a vapiti egész erejéből neki fut, de nem ugrik keresztül, hanem alája bujik úgy, hogy a hátán levő puma keményen beleütközik a fába és kábultan lefordul. A vapiti pedig aztán még gyorsabban menekül s a puma utól nem érheti, mert a vapitival nem bír versenyezni a futásban.





Csibe-prédikáció. (Lásd a 206. lapon).

A



el eg  
meg  
ják a  
a hat  
a for  
gon,  
meg  
imitt  
egy

*Szorgos munka.*

*Az a haszontalan bábu!  
Az a gondatlan kis Vicza!  
Este haza jött a bálbul,  
S a ruhája össze-vissza! . .*

*Jaj, hogy ez a babaféle  
Nem tud vigyázni magára . . .  
Mennyi most a bajom vele —  
Nem is megy el máskor bálba!*

**PIHENŐ.**

(Képpel a 200—201. lapokon.)

ZSIA délnyugati részén, ott, hol a szuezi keskeny földszoros e világ-részt összeköti Afrikával, terül el egy nagy félsziget: Arábia. (Keressétek meg a térképen.) Homoksivatagok borítják az ország nagy részét s ott tanyáznak a hatalmas oroszlánok, végig száguldozva a forró naptól majd agyon perzselt sikságon, hol csak nagyon kevés növény bír megélni. Folyók nincsenek, forrás is csak imitt-amott s napi járásokra távol van egymástól falu, város, olyan helyen, hol

kissé bővebben van víz és így ember, állat megélhet.

És e szomoru sivatagnak mégis vannak lakosai: a beduinok. Ezek annyira szeretik, hogy semmikép sem szánnák rá magukat, hogy városokban, falvakban éljenek. Egész életüket a homokpusztákon vándorolgatva töltik, magukkal hurczolva minden ingó-bingó vagyonukat, mely persze mindössze sem valami sok. Van egy pár marhájok, melyek közt legfontosabb a tevé, vannak sátorponyváik, néhány szőnyegök, melyre leheverednek, és legfőbb kincsök: a fegyverök. Ha valamely forrás közelében az állatok már egészen lelegelték a füvet, akkor a beduinok összeszedik sátorfájokat, fölraknak mindent a tevékre és odább ballagnak, keresve újabb helyet, hol egy kis időre megtelepedhessenek. Utak nincsenek a sivatagban, de nekik nincs is effélére szükségök, mennek a merre épen kedvök tartja s ha valahol forrásra akadnak, ott pihenőt tartanak.

Természetes, hogy az ilyen vándor nép nem is valami nagyon szelid és mivelt. Ma is olyan szilaj féktelenségben élnek, mint sok száz esztendővel ezelőtt s a férfiaknak legfőbb gyönyörűségök, ha a pusztán nyargalászhatnak és vagy vadat üznek, vagy pedig utasokra lesnek, kiket kirabolhassanak. Ha idegen vetődik valamikép oda, előbb-utóbb valamelyik vad beduin-csapat kezei közé jut s még örülhet, ha pusztá életét megmentheti; ezért tehát a ki ott akar utazni, kénytelen előbb drága ajándékokkal megnyerni a hatalmasabb törzsfőnökök barátságát s a főnök aztán a maga emberei közül állít őrizetet az idegen mellé, hogy baja ne essék. De míg kint a pusztán ilyen veszedelmes rablók, otthon sátraikban szentül megtartják a vendégszeretetet. Ha idegen lép be a sátorba és hajlékat kér, nemcsak el nem utasítják, hanem jól tartják mindennel, a mijök csak van és nagy bűnnek tekintenék, ha a vendéget náluk valami baj érné.

Hanem aztán megesik, hogy az idegent, mikor elutazott, a sivatagban épen a szíves házigazdája támadja meg és fosztja ki, ha csak nincs biztos kísérete.

A beduinok a mohammedán vallást követik, persze csak úgy a hogy, mert sokat bízik ők nem igen törődnek semmiféle vallással, inkább csak bolond babonákban hisznek, a mi persze nem csoda, mert iskolának, tanulásnak hírért sem igen hallják. Annál későbbek mindig a hadakozásra, híres jó lovasok és ha mással nem verekedhetnek, hát az egyes szomszéd törzsek rendeznek egymás közt hol mi apró háborút.

### Csibe-prédikáció.

(Képpel a 204. lapon.)

»Pi, pi, pi!

*Főztetek a legöregebb hí!*

*Okuljatok a szavából.*

*Anyja alól a tojásból*

*O mászott ki legelsőnek.»*

*Á csibék mind előjönnek,*

*És köszönnék:*

»Halljuk hát no, csibe bátyánk,

*Feléd vagyon tátva a szánk.»*

*S a fücsibe*

*Rá is kezdi egyszeribe:*

»Együtt vagytok im. —

*Nem tudjátok, édes véreim,*

*Hogy már vagy három órája,*

*Mindegyikünk, ó jaj, árva!*

*Egy szívtelen gonosz kánya*

*A karmait bele vágta*

*A mi édes jó anyánkba,*

*S magával elröpítette, —*

*Azóta tán meg is ette.*

*Gyerekek!*

*A magzemért soh'se verekedjétek,*

*Egy a másnak szépen helyet adjon,*

*Mindenik csak magának kaparjon!*

*De mert köztünk gyöngye is akad,*

*A ki nem bír szedni magokat,*

*Tekintsük azt, hogy testvérkénk,*

*És segítsük a szegénykét!»*

### MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP“ XXIV. köt. 11-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Piros festék.“

Helyesen fejtették meg: Szentirmay Béla, Urik László, Stein Rikhard, Oláh János, Deutsch Tibor, Schmidl Miklós, Pollák Margit, Irénke és Sándor, Szabó Lajos, Jekelfalussy István, Schröder Ida, Pfeffer Ödön, Ghy-czy Eliz, Kövér Miklós, Weisz Miksa és Elemér, Vecsey Jenő, Sárffy Artur, Strausz Margit és Kornélia, Grosz Frigyes, Just Margit, Borombóvics János, Ország Ilona, Paula és Aladár, Demjén Teréz és Károly, (sajátkezü írást kívánok F. b.), Weiss Mariska és Klára, Fligl József, Rozvány István, Kelemen Aranka, Jerne és Ilonka, Pintér Rézike, Hercz Ida és Feri, Hönig Dezső és Jóska, Frantz Miklós, Steppinger Lajos, Ádám Aranka, Garai Károly, Ujbázy Etelka, Brust Nelli, Ács Mariska, Spindler Marianne és Rudolf, Hubert testvérek, Szüllő Ágoston, Molecz Béla, Muskó Adrienne, Bolyó Irén és Blanka, Littmann Gizella és Zsigmond, Kohner Aladár és Jenő, Pollák Renée, Sternberg Tilda, Sípocs Miklós, Weisz Berta, Ilona és Bódog, Beer Vilma, Halácsy Amália, Práger Malvin és Berta, Fekete Annika, Palmer Artur, Róka Ilonka, Csukássy Jenő, Wagner Emma, Gold Hermína és Herczog Fülöp (illetlen dolog írónnal firkált levelet küldeni. F. b.) Lövy Adél, Grosz Zsuzsanna, Klein Regina, Epstein Szidónia, Kohn Janka, Buk Róza, Kohn Izsák, Brüll Etel és Regina, Mauritz Juliska és Gyula, Mészáros Jenő és Gyula, Tury Erzsike, Weisz Teri és Berta, Kanitz Izidor, Gulyás Pista, Balásfy Irén, Janesó Károly, Jónász Vilma és Frida, Polyák Erzsike, Záborszky Etel, Anna és István, Scheibler Teréz és Emil, Kohn Jenő, Zelizy Szeréna, Stern testvérek, Lindenbaum Ilona, Schwarz Szidi és Emil, Robinson Annika, Knorr Margit, Elek és Ödön, Plaschka Stefánia és Irma, Robiczek Lajos és Mór, Deutsch Győző és László, Weiner Pista, Vasánits Kornélia, Békey Nándor, Szöllőssy Piroska és Olga.

\*

A „KIS LAP“ XXIV. köt. 11-dik számában közölt számtani feladvány megfejtése:

„30 frt.“

Helyesen fejtették meg: Kövér Miklós, Schmidl Miklós, Urik László, Vimmerth Margit, Stein Rikhard, Oláh János, Schunda Irma, Deutsch Tibor, Váradi Béla, Weisz Miksa és Elemér

Ungar  
Strausz  
Mariska  
rek, K  
Keleme  
dor, S  
Nelli, J  
Diaman  
Politze  
Teri, M  
és Zsig  
Renée,  
Margit,  
Weisz  
Amália  
Szemen  
kássy J  
Sputz  
Fülöp,  
stein Z  
hart R  
Iren és  
roson  
Jenke  
nek iz  
Oesterr  
Zsiga,  
Károly  
István,  
Freund  
Margit,  
dor, He

Tor  
atyád  
a te m  
el, sőt  
zót. M  
Tarna  
tán ink  
Z. Ha  
helyett  
kíteni  
S. Adé  
reskedé  
talál a  
ügyese  
hatok a  
nek s r  
sinyi  
Nem ál  
még va  
kétszer  
„P. Lo

Ungar Juli és Gyula, Schweitzer Samu, Vecsey Jenő, Strausz Margit és Kornélia, Groll Frigyes, Szabó Mariska, Just Margit, Fligl József, Rusz testvérek, Kondor Margit, Kohn Melania és Emília, Kelemen Aranka, Jerne és Ilonka, Ruprecht Sándor, Steppinger, Hönig Dezső és Jóska, Brust Nelli, Jenei Loránt, Spindler Marianne és Rudolf, Diamant Viktor és Béla, Frisch Ilona és Ágost, Politzer Margit, Szüllő Ágoston, Hercz Ida és Teri, Molecz Béla, Diamant Leó, Littmann Gizela és Zsigmond, Kohner Aladár és Jenő, Pollák Renée, Glavina Emília, Érkövy Kálmán, Horváth Margit, Ida és Pista, Bakó Sárka, Sípos Miklós, Weisz Berta, Ilona és Bódog, Beer Vilma, Halácsy Amália, Práger Malvin és Berta, Fekete Annika, Szemeyei Andor és Kornél, Grexa Gyula, Csukássy Jenő, Szüsz Ilonka és Ernő, Wagner Emma Sputz Teréz és Artur, Gold Hermína és Herzog Fülöp, Graus Aladár és Róbert, Lövy Ödön, Kronstein Zseni, Ofner Szerena, Engel Simon, Steinhart Regina, Mauritz Juliska és Gyula, Braun Irén és Etel, (illetlen dolog olyan rongyos papíron írni levelet F. b.), Szacsay Jolánka és Jenke (nektek is szól az, amit a Braun-nővéreknek ízentem. F. b.), Mészáros Jenő és Gyula, Oesterreicher Rezső, Baumgarten nővérek, Deutsch Zsiga, Weisz Feri és Béla, Kanitz Izidor, Jancsó Károly, Csiky Jenő, Záborszky Etel, Anna és István, Scheibler Teréz és Emil, Kohn Jenő, Freund Irma, Plasehka Stefánia és Irma, Knorr Margit, Elek és Ödön, Kohn Ilonka, Békey Nándor, Hecht Jozefa.

### FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

(Vége.)

**Torkos Béla.** Verseidet némi igazítással s édes atyád beleegyezésével közölni fogom. A „Tavaszi” a te munkád? Ujabb leveledet nem olvastam el, sőt fel sem bontottam, érezvén benne a sok porzót. Már rég nem szoktak levelet beporozni. — **Tarnai Albert.** Csak tréfa lesz. A megírása tán inkább valami napi lapba illenék bele. — **B. Z.** Ha e rovatban csak kezdő betűket látsz név helyett, ez azt jelenti, hogy én nem akartam kitenni az egész nevet, melyet azonban ismerek. — **S. Adél.** A kérdezett czim: Opetz könyvkereskedése, Lipcse. — **Heidberg Etelka.** Nem talál a „Kis Lap” irányához. Fordítva azonban ugyesen van a kis mese. Kevésbé megvezőt mondhatok a versedről, amely hijával vaa a mértéknek s rímnek, s tartalmára sem érdekes. — **Det-sinyi Klára.** Kevesled a „K. L.” 16 oldalát? Nem állsz egyedül abban a kívánságodban, bár még vastagabb volna s jelenne meg naponkint kétszer, esti lappal, mint a „Pesti Napló” meg a „P. Loyd”. De hát én tudom azt megítélni, mi és

mennyi való tinektek. — **Szt.-Márton-Kátába.** Leveledre azért nem felelek, mert a nevedet önmagad figurázod ki. — **Ádám Aranka.** Tekintve, hogy kezdő vagy: az írásod dicséretre méltó. — **Deutsch Ignác.** Küldhetsz pénzt bármilyen nemes czélra, én azt szívesen juttatom a rendeltetése helyére. De külön felhívással nem fordulok hozzátok. — **Badzey Viktor.** Többször kijelentettem már, hogy arcképemet a saját lapomban nem közölhetem. Ily szerényletséget hogy is tehetsz föl rólan? De azon olvasómnak, aki pénteken 12—1 délben akár maga jő, akár valamely megbízottját küldi hozzám a szerkesztőségi műhelybe, szívesen szolgálok az arcképpemmel. — **Kohn Emília és Melanie.** A megelőző üzenet persze nektek is szól. — **Bethlen Katinka és Mártha.** Örömmel soroztalak titeket is a „Kis Lap” zászlaja alá. D. F. bácsinak átadtam az üzenetet, aki nagyon megörült neki és szívből viszonzozza. — **Kohn Sarolta.** Hogy a budai várpalotát hol fogják kiépíteni? Csak nem komolyan kérdezed? — **Tomka Sarolta.** Reményilem, talpra álltál azóta. A többit a kimutatásban láthatod. — **Freund Béla.** Hat éves kis legénynek szabad még türelmetlenkednie, ha erősen fölteszi magában, hogy leszokik róla. — **Schröder Ida.** Ügyes. Meg fog jelenni. — **Vieser Miksa.** Már így keríthetek rá sort. Persze, csak ugy ősz felé. — **Vallerstein testvérek.** Jöjjetek bátran. A péntek déli óráiban szívesen látlak. — **Arany testvérek.** Csakhogy jól ment az a színi előadás. A levél-versengésben nem bíráskodom. Mert csak ugy volna rendjén, ha mindnyájan egy korásuak volnátok. — **P. Bianca.** A szíves ajánkozást köszönettel mellőzzöm. — **Soós Kálmán.** Petőfi nem iratkozott y-nal. — **Gutmann Zali.** Meg fog jelenni. — **Ott Nina.** (London.) Ügyedet elintéztam. A „Kis Lapot” számokra ki rendelte meg? — a kiadó hivatalban meg nem tudták mondani. Kedves leveled nagy örömemre volt, megértvén belőle, hogy ott messzi Angliában is szeretettel csüggesz az édes hazán. A jó Isten nagyra neveljen. — **Farkas Géza.** Ha a rovatot figyelemmel átolvasod, kérdésre meg fogod lenni a választ. — **Pdggas.** A kedves költeményre csak kapót, azaz képet várok, hogy közölhessem. — **Hubert testvérek.** Az öröm kölcsönös. — **Csávósy Melanie.** Szíved óhajta szerint jártam el. Az ív vissza érkezett? — **Littmann Zsiga.** Az a munka nem fordítás, hanem az eredetinek nyomán van megmagyarítva, megrövidítve s gyermeki olvasmányáá átalakítva, mert Malot azt felnőttek számára írta. — **Tóth Rezső.** Gyakorlatnak jó, de közre még nem való. — **Klein Géza és Andor.** Ugy van, amint édes anyátok mondotta. — **Maár Dezső.** Virágos kertecskéd művelésére biz én nem adhatok tanácsot. Nyilván lesz ott faluto-

kon nem egy, aki jobban megtaníthat rá mint én. — **Weisz testvérek.** Németajkú gyermekektől a ti leveletek sok. Szépen haladtatok a magyarban. Csak előre! — **Vasanits Margit.** De hát melyik kis olvasóval akarsz megismerkedni? Szívesen vállalkozom a közvetítésre. — **Borombovits János.** Mint a Margithid, úgy az összekötő vasuti híd is egy mérnöki tanács közös terve szerint készült. — **Stein Rikárd.** Az üdvözlét átadtam s szívesen viszonzozák. — **Ghyezy Eliz.** Hét éves kis lánytól szép irás és ügyes levélke az. Örömmel látlak kis híveim között. — **Veinreb.** Azért, hogy valamely rejtvényt meg nem bírt fejtetni, bizony meg nem szégyenítettem egy gyermeket sem. — **Mauritz testvérek.** Kérésteket szívesen figyelembe venném, ha időközben jó és jutányos rajzminták nem kerültek volna a könyvpiacra. Ilyenek a Szemlér Mihály rajzminta-füzetei. Megrendelhetők az Eggenberger-czégnél. *Dán* magában nem országot, hanem nemzetet jelent. — **Dorina.** A kedves küldemény egy kis házi átdolgozáson fog átmenni. Szíves köszönet és üdvözlét mindnyájoknak. — **Sziusz testvérek.** Sajnálom, hogy akkoriban Radegundon meg nem ismerkedtünk személyesen. Egészségem, köszönöm, jó. — **Csnkássy Jenő.** A fényes iskolai bizonyítványt örömdetes tudomásul veszem. — **Széchenyi István.** Reményem, hogy bölcsőre is fog telni az én kis híveim adakozásából. A »K. L.« pontosan jelenik-e meg Berlinben? — **Ullmann testvérek.** A szabatos kimutatás egy főkönyv-vezetőnek is becsületére válnék. — **Mayer Gizella** lakását tudakolják Weisz Berta, Ilona és Bódog. A Weisz testvérek lakóhelye: Klobusitz u. p. Illava. — **Tomassek Miklós.** Mint magad is jól mondod: gyöngé versike biz az. De annál takarosabb a körülte látható virágos keret. Mint már régebben tapasztalom, neked a rajzolásra szép tehetséged van. — **Vigyázó Ferencz.** Rejtvényedet, némi változással közlöm. — **Robinson Anika.** A kedves piros tojással megörvendezettél s takaros kézi munkádat megdicsérhetem. Csak az aggaszt, hogy voltaképp meg nem érdemeltem. De ha szívesen veszed az utólagos locsolgatást, gondoskodni fogok a legillatosabb rózsavívről. — **Tenner Malvin.** Azóta úgy magad mint küldeményed meg van nyugtatva. A kimutatások közlése sok tért foglal el, azért nem kerül a lapba valamennyi adakozó neve. — **Massanék Gábor.** Kérdésedet nem értem. Írd ki világosabban. — **Édeskuthy Jenő.** Magán mulatságkép megjárja versikéd. Majd ha megtanultad a prozodiát és lesznek gondolataid, jobbakat fogsz írni. — **Galambos István.** Kedves leveledet a küldeménynyel együtt vettem. Ez ép úgy fog a kis csecsemő segítségére szolgálni, mint a hogy amaz az én igaz örömemre szolgál. Nagyon nőjj! — *Több rendbeli küldemé-*

*ményt, (rejtvényt, elbeszélést stb.), melyet egyenként itt elő nem sorolhatok, egy és más okból nem közölhetek.*

## Jótekonyság.

*A bölcsőde javára adakoztak:*

Széchenyi István 1 frt., Detsinyi Klára 1 frt., Ullmann Sarolta, Gyula és Antal egy házi sorsjáték eredményeképp 26 frt. 60 kr., Zaskovics Béla 70 kr., Knorr Margit, Elek, Ödön és Imre 1 frt., Köszler Margit 20 kr., Molnár Ilonka 60 kr., Csenkey Mariska 20 kr., Galambos István 1 frt. — A már kimutatott 166 frt. 45 krral együtt 198 frt. 75 kr.

\*

*A csángó magyarok* betelepítésére adakoztak: Detsinyi Klára 50 kr., Ács Mariska 50 kr. Egy gyűjtés eredménye 9 frt. (Egyes adakozók: Jeszenszky Ferenczné 2 frt., Jeszenszky Etelka 1 frt., Jeszenszky Imre 1 frt., Szabó Imre plébános 1 frt., Pitz Ferencz postamester 1 frt., Jeszenszky Manó 30 kr., Németh János 20 kr., Jeszenszky Andor 20 kr., Jeszenszky Elemér 30 kr., Németh Margit 20 kr., Jeszenszky Rezső 20 kr., Polonyi Lina 20 kr., Valenta Teréz 20 kr., özv. Enderics Ferenczné 20 kr., Olschanasch Matild 20 kr., Jeszenszky Iván 20 kr., Jeszenszky Feri 30 kr., Kondor Mari 10 kr.), Hajnal Nina, Róza, Béla és Józsi 4 frt., Szász Margit, Mariczi, Kálmán és Aladár 2 frt., Tarnai Albert gyűjtése 3 frt. 18 kr., Zeliczy Szerena 50 kr., Rehák Miska 1 frt. — A már eddig kimutatott 44 frttal együtt 64 frt. 68 kr., mely összeget részben átszolgáltattam a »Budapesti Hírlap«, részben a »Nemzet« szerkesztőségének.

*Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.*  
**Forgó bácsi.**

## HELYREIGAZÍTÁS.

A »K. L.« utóbbi számában, az adakozók rovatában, Riesz Emil neve mellől elmaradt az: 1 frt.